

ſaa vidt ſom de til en vis Grad ere overordentlige, ere de af en ſaadan Beſtaffenhed, at de ikke ſkulle friſte til at gjøre en Undtagelſe fra den gode Grundſætning, ſom dette Thing med Høie gjennem Aar allerede har faſtholdt og givet Udtryk i gjentagne Afstemninger. Hvad er det, der har fremkaldt Trangen i Diebliffet? For det første Aarstiden. Vi vide, at Vintertiden er en Tid, hvor der ikke er ſaa livlig Efterspørgſel efter Arbejde ſom om Sommeren, men for ſaa vidt ſom det er Grunden, ſaa maa man ikke betragte det ſom noget Overordentligt, thi Aarstiden vil vegle, og ſtulle vi i Betragtning af Aarstiden ſkrive til overordentlige Bidrag, ſaa er der ikke Tvivl om, at det vil komme tilbage. Dernæſt er der den trykſkede Tilſtand i Forretningslivet. Men der er Jngen, der tør ſige, at den ſkulde være ſaa aldeles forbigaaende, tvertimod er der dem, der fremhæve at den kan vare ved længe endnu, i alt Fald er det givet, at Jngen tør paaftaa, at den ikke ſkulde vare ved ſaaledes, at vi blive nødsagede til at repetere den Uddeling, der nu maatte finde Sted. At der er Tryk over Forretningslivet, er Noget, ſom deſværre maa befrugtes oftere kan gjentage ſig, og ſom i og for ſig ikke kan betragtes ſom noget ſaa Overordentligt, at det ſkulde medføre overordentlige Foranſtaltninger. Man vil altid høre Forretningsmændene mere eller mindre ſige, at Tilſtanden er utilfredsſtillende, og derfor kan man ikke af Henſyn dertil ſkrive til den Slags overordentlige Foranſtaltninger. Men for ſaa vidt ſom der virkelig er ſærlige Tilſtande, ſom maatte kunne paaberaabes, hvad er ſaa det? Ja, der er for det Førſte Wiſnepolitiken. Det er ganſke viſt et Forhold, ſom allerede til en vis Grad tegner til at blive kroniſk endnu, ligesom det har været det i længere Tid; men jeg vil ganſke viſt dog ſige, at det er en Tilſtand, ſom jeg haaber, ikke ſkal henhøre til de ordinære, ſkjøndt der jo Jngen er, der kan forudſe, hvad Enden kan blive endda. Det er en af de væſentlig medvirkende Grunde til den uheldige Tilſtand, det lyſer ud af hver Side i denne Betænkning, at det egentlig er den, der er til Hinder for, at Forholdene blive normale; ſelv om der nu kun er Tale om diſſe Bevillinger, hedder det: Nei, vi kunne ikke, vi have nægtet den hele Finantslov, hvorledes

ſkulle vi ſaa give nogenſomhelſt Bevilling? Der viſer man, hvorledes man har bundet ſig ſelv paa Hænder og Fødder ved den Politikk, man har fulgt, og hvorledes det forhindrer, at de Foranſtaltninger, ſom normalt burde udføres, kunne udføres paa normal Maade. I Stedet for, at man ſiger: Vi ſtaa paa ſaglig Grund, viſer jo hele denne Udvikling, at det alene er Storpolitiken, Wiſnepolitiken, ſom i Virkeligheden er den, der bevirker, at Omſætningen ikke kommer i Beſiddelſe af de Millioner, ſom den under normale Forhold burde være i Beſiddelſe af, og at den derfor yder ſit rigelige Bidrag til Arbejdsløsheden. Men denne Grund kan kun afhjælpes derved, at man efter at have erkjendt Aarſagen hæver den ved at opgive Wiſnepolitiken. Der kan ikke være Tale om, for ſaa vidt den har bidraget dertil, at man deri ſkulde ſe en Grund til at give extraordinær Underſtøttelſe, nei det fuldſtændig normale Hjælpemiddel derved er Wiſnepolitikens Opgivelse, og det ſtaar til de Herrer paa den anden Side at give den Hjælp, ſom derved kan ydes. — Saa er der den Skruer, ſom har været i Sommer. Det er mig for ſaa vidt en Tilfredsſtillende at høre, at der hos Alle er Enighed om den Ting, at denne Smede- og Maſtinarbejderskrue i en væſentlig Grad har bidraget til Arbejdsløsheden. Det er, ſaa vidt jeg ſkønner, ikke benægtet fra nogen Side. Det er en Kjendsgjerning, ſom man ſaar lade ſtaa. Man ſøger kun at fri ſig fra Anſvaret for den Skruer, men det Forſøg tror jeg nu ogſaa, man kan lade ſare. Det var en partiel Skruer, der iværkſattes, og ſom nødte Meſtrene til det Nødværgeskridt at foretage en Lock-out, og denne partielle Skruer blev ikke blot ſlaet faſt af de enkelte Arbejdere, nei, det var de forenede Jagforeningers Beſtyrelſe, ſom godkjendte den, og for ſaa vidt de politiffe Ledere nu ville ſige, at de ikke ere traadte aktivt op, ſaa maa man i alt Fald, endogsaa bortſet fra, at der har været de Møder, hvor deres Kløft har lydt ſtøttende den, ſige, at det at forholde ſig paſſiv, det at lade de Andre handle, og ſaa ville undſkyldte ſig med ſin Paſſivitet og ſige: Ja, jeg har ikke aktivt fremmet den, det er et Middel, ſom ikke kan nytte til at vælte Anſvaret fra ſig. Det ſkal ſiges: Anſvaret er hos dem, der have iværkſat Skruen.